DOBRIN, ÎN BALANŢA FAPTELOR SALE

De la apariţia revistei noastre ne-am întîlnit de trei ori cu Dobrin în birourile redacţiei. Prima oară la sfîrşitul anului 1966, cînd Dobrin de-abia împlinise 19 ani şi primea la această vîrstă fragedă titlul de cel mai bun fotbalist al anului 1966 şi trofeul revistei „FOTBAL" acordat de 44 de ziarişti sportivi, comentatori ai activităţii fotbalistice din ţară. A doua oară l-am primit voioşi pe Dobrin cu un an mai tîrziu, în decembrie 1967. Ancheta noastră se lărgise. Pe lîngă ziariştii sportivi, tot 44 la număr, se adăugau cei 14 antrenori şi aproape 2 000 de cititori participanţi la ancheta noastră. Ne amintim cum deschideam curioşi plic după plic şi-l vedeam pe Dobrin apărînd de fiecare dată în frunte. Atît ziariştii, antrenorii cît şi publicul aveau favorit acelaşi jucător, devenit mai „bătrîn" cu un an, 20 de ani, cu o familie întemeiată, de cîteva săptămîni tată.

L-am invitat pe Dobrin, a treia oară, lunea trecută. Acelaşi sfîrşit de decembrie. Pe birourile redacţiei noastre, teancuri de plicuri ca răspunsuri la tradiţionala anchetă „Cine este cel mai bun fotbalist al anului 1968". De data aceasta numărul cititorilor care au ţinut să ne răspundă este în jur de 4 000, depăşind cu mult participarea de anul trecut, în pofida unui an fotbalistic slab. Dobrin apare acum extrem de rar pe locurile 4 sau 5 ale anchetei. Este o mare deosebire faţă de anul trecut. La fiecare plic deschis, citim pe Dumitrache, Dinu, Gornea, Sătmăreanu etc. Îi arătăm lui Dobrin cîteva răspunsuri. Tace. Acum jucătorul piteştean are 21 de ani şi patru luni. E încă tînăr, dar cei doi ani scurşi de la prima vizită se văd pe fizicul lui, mai robust acum, în privirile lui, mai pătrunzătoare. Se uită apatic pe buletin. A şi înţeles parcă prima întrebare:

— Dobrine, înainte de a-ţi afla părerea despre incidentul care te-a făcut obiectul unei critici aspre în presa sportivă, aş vrea să te rog, mai întîi, să ne spui din ce cauze crezi că ai dispărut de pe lista jucătorilor preferaţi de iubitorii fotbalului pentru trofeul FOTBAL'68?

— Vreau să fiu sincer şi să vă spun că în acest an am neglijat pregătirea. M-am înfumurat şi am crezut că pot face faţă campionatului numai cu talentul meu. Mi-am dat seama că m-am înşelat, dar prea tîrziu. Am reintrat într-o formă bună abia cînd meciurile din turul campionatului erau pe terminate.

— Ce este adevărat din ecourile care vin de la Piteşti şi răspîndesc veşti despre cheflul Dobrin?

— Adevărat este că beau din cînd în cînd bere. Nici o dată nu depăşesc două sau, maximum, trei sticle, atunci cînd socotesc că pot să-mi permit aceasta, dar cînd este vorba de mine zvonurile iau proporţii. Două sticle devin două lăzi de sticle, trei sticle se transformă în 30 de sticle. Dacă nu m-ar chema Dobrin, nu ar mai transforma nimeni ţînţarul în armăsar...

— Vezi, tocmai de asta este vorba. Reputaţia care ţi-ai făcut-o prin talent şi sudoare nu trebuie să o laşi să vegeteze. Cei îndrăgostiţi de fotbal te iubesc şi vor să le dai satisfacţii în continuare. Ni se pare că tocmai asta nu ai înţeles.

— Aşa este, dar acum nu pot decît să regret şi să mă străduiesc ca în 1969 să mă redresez.

— Ce explicaţie dai gestului nepotrivit de acum cîteva zile care a contribuit la discreditarea dumitale într-o măsură atît de mare?

— Am exagerat importanţa notei primite la meciul cu Dinamo Bucureşti. M-am înfierbîntat prea mult în discuţia avută cu redactorul Romulus Balaban de la ziarul „Sportul". N-am ştiut să răspund unor ironii decît cu injurii. Regret că s-a întîmplat aşa. De altfel mi-am cerut scuze în şedinţa de analiză a clubului meu, care a urmat după incident şi le repet şi acum.

— Iubitorii de fotbal aşteaptă precizări în legătură cu unele situaţii dezvăluite în presă după acest incident.

— Contest cele scrise cu privire la familia mea, şi despre pretinsele beţii şi jocuri de noroc. Eu contribui la întreţinerea mamei mele pe care o iubesc şi care, la rîndul ei iubeşte tînăra mea familie. Eu nu mă îmbăt şi nu joc decît rummy. S-a inventat mult pentru a mi se plăti poliţă pentru actul meu necugetat de a insulta.

Vreau să vă spun încă o dată că tot ce se petrece în jurul meu se exagerează enorm în Piteşti. De pildă, anul trecut de Revelion, familiile adunate au făcut un joc cu prinsori. Cine pierdea „gajul" trebuia să execute o „pedeapsă". Soţia mea a pierdut şi prin urmare am „pedepsit-o" să meargă 20 de metri într-un picior, în curte. A doua zi oraşul a scornit că mi-am „chinuit" soţia toată noaptea de Anul Nou!

— Astfel de întîmplări întăresc tocmai ideea că jucătorul de fotbal cu cît este mai renumit, cu atît mai mult trebuie să aibă o răspundere faţă de orice act, de orice gest care, făcut de el, are un ecou incomparabil cu acela pe care l-ar produce un anonim. Aceasta este impozitul care se plăteşte de către acei care vor să rămînă celebri.

. . . . . .

Convorbirea cu Dobrin s-a încheiat cu promisiunea acestuia că se va restabili pe viitor din toate punctele de vedere în aşa fel încît fotbalul nostru să poată să aibă foloase de la el în viitorul apropiat. Nu am omis să-i amintim că faptele lui din 1968 nu au concordat cu promisiunile făcute la începutul anului care acum îşi trăieşte ultimele zile.

Aurel C. NEAGU

CE FEL DE SANCŢIUNE?

Din capul locului afirmăm că una din decepţiile fotbalului nostru în acest an, resimţită de echipa naţională şi de clubul F.C. Argeş a fost randamentul slab al lui Dobrin, mult sub valoarea constatată de specialiştii de la noi şi de cei de peste hotare. De asemenea, ne-a dezamăgit atitudinea injurioasă a acestuia faţă de un reprezentant al presei sportive. Iată de ce l-am invitat la redacţie pe Dobrin, pentru a-i auzi părerea, pentru a ne explica pornirile sale. Dobrin a regretat sincer şi lipsa lui de pregătire din acest an şi incidentul avut. După cele scrise despre Dobrin, chiar dacă o parte au fost exagerate, după cele spuse de Dobrin, chiar dacă pe alocuri el s-a auto-menajat, credem că nu este cazul ca mai departe să se despice firul unor situaţii deloc plăcute.

Sîntem convinşi că Dobrin nu şi-ar fi închipuit atunci cînd a intrat pe panta declinului că abandonarea unor principii elementare de pregătire îl vor duce la o situaţie care îl va face să regrete şi mai mult acest an pierdut. În orice exagerare este măcar un sîmbure de adevăr. Scrisori sosite din Piteşti la redacţia noastră îşi exprimă mirarea faţă de proporţiile luate de acest „caz Dobrin", dar nu omit să arate multe din greşelile lui Dobrin şi ale clubului F.C. Argeş. Aceasta este o sancţiune a opiniei publice a cărei greutate jucătorii de fotbal o ignoră de obicei. A sosit mai de mult timpul ca fotbaliştii să ia în considerare părerile iubitorilor fotbalului. Aceştia renunţaseră să-l mai răsfeţe pe Dobrin mai de mult, înainte de recentul incident şi Dobrin a simţit această răceală. Aproape sigur acesta a fost motivul pentru care tînărul nostru internaţional s-a ambiţionat şi a jucat excelent ultimele două partide, dar fără putinţa de a se menţine 90 de minute la acelaşi nivel bun de joc.

Acum, cînd el nu va apare, probabil, nici printre primii 10 fotbalişti ai anului 1968, sancţiunea aceasta morală va fi şi mai mare. Iată de ce considerăm că deocamdată nu este necesară încă o sancţiune materială importantă sau capitală, aşa cum s-a ventilat deunăzi.

Important este să constatăm dacă Dobrin are un fond bun, la aceşti 22 de ani neîmpliniţi. Nu este greu să constatăm că acest jucător a refuzat oferte tentante din ţară şi străinătate pentru a părăsi clubul F.C. Argeş. El a rămas devotat echipei în care a învăţat fotbal şi oraşului în care s-a născut. În schimb el nu a putut rezista tentaţiilor şi fumurilor produse de o glorie sportivă prea repede obţinută datorită talentului său deosebit.

Pe de altă parte, Dobrin n-a avut în copilărie şansa unui mediu care să-l dezvolte la un nivel de care se bucură majoritatea copiilor din ţara noastră. Nouă ne-ar place să vedem în vedeta noastră preferată suma virtuţilor posibile, dar omitem de cele mai multe ori să constatăm în ce măsură şi în ce condiţii s-a dezvoltat un fotbalist. Dobrin, de la vîrsta de 14 ani n-a mai urmat şcoala, oprindu-se la 7 clase elementare. Abia acum, la 21 de ani, este în clasa a 9-a, coleg cu soţia sa. El şi-a întemeiat de foarte tînăr o familie, are un copil şi este apt să devină ceea ce dorim noi de la el şi pe plan extrafotbalistic.

Nu vrem să dăm apă la moară jucătorilor, dar ne permitem să întrebăm conducerea clubului F.C. Argeş cum a fost posibil ca un jucător al său, timp de 7 ani, după terminarea şcolii generale, să nu mai absolve decît un singur an de şcoală? Dobrin ne-a mai spus că în acest an de declin clubul nu s-a preocupat aproape de loc de el. Poate că el exagerează, dar pe undeva trebuie să fie şi adevăr. Ce fel de preocupare pentru educaţia şi dezvoltarea fotbaliştilor există la F.C. Argeş? Nici Dobrin, nici ceilalţi jucători nu trebuie să înţeleagă greşit că neglijenţele clubului îi disculpă total pe ei. Ne punem însă întrebarea legitimă: oare tinerii noştri fotbalişti talentaţi sînt la 20 de ani atît de maturi încît să nu aibă nevoie de un ajutor calificat şi toţi cei din jur, inclusiv noi, ziariştii, să le cerem să reacţioneze la orice cu maturitatea unei experienţe de 30—35 de ani de viaţă? Din acest punct de vedere, al dezvoltării tineretului, potenţialul cluburilor divizionare este mult inferior celui material şi tehnic şi această lipsă este fundamentală în fotbalul nostru. Există prea puţini oameni la cluburi care ştiu să îndrume paşii tinerilor de la 18 ani în sus.

Sîntem convinşi că din această dezbatere în jurul activităţii lui Dobrin acesta în primul rînd, ceilalţi fotbalişti şi toţi cei care se interesează de fotbal vor avea ceva de învăţat.

Revista noastră renunţă la acordarea notelor

La meciul F.C. Argeş — Dinamo Bucureşti, notele date jucătorilor au avut o importanţă deosebită în consemnarea unor fapte care nu onorează fotbalul nostru.

Ziarul „Sportul" şi revista noastră acordă note, de la 1 la 10, jucătorilor echipelor care se întrec în campionat. Aceste note sînt interesante pentru cititori, dar ele devin măr al discordiei pentru jucători. Aceştia sînt foarte sensibili, compară notele, după criteriile lor, după cum redactorii dau aceste note, după criterii personale, fireşte cît mai obiective cu putinţă. **Se pune însă întrebarea cît de exacte pot fi aceste note şi cît de bine pot ele să diferenţieze jucătorii avînd în vedere dificultatea urmăririi a 22 de jucători de către un singur om? Apoi, se ţine oare seama întotdeauna de valoarea adversarilor direcţi care se înfruntă sau de sarcinile diverse primite de la antrenori, situaţii care pe unii jucători îi pun în valoare, iar pe alţii îi estompează?**

Noi ne-am izbit de mai mult timp de asemenea dificultăţi, însă obişnuinţa de a oferi note jucătorilor pentru termene de comparaţie, la dispoziţia cititorilor, ne-a determinat să continuăm.

Recentele notări ale jucătorilor în meciul F. C. Argeş—Dinamo Bucureşti de la care s-a pornit un incident nedorit ne-au atras şi nouă, încă o dată, atenţia asupra suspiciunilor pe care le produc notele din cauza dificultăţilor de apreciere arătate mai sus.

Iată de ce, în ce ne priveşte, punem mai repede în aplicare decît preconizasem, intenţia mai veche de a renunţa pe viitor să mai acordăm note, sub orice formă.

Începînd cu anul 1969, aprecierile asupra comportării jucătorilor şi arbitrilor în campionat şi jocurile internaţionale le vom face sub formă de remarcări sau calificative.

Carnet

CONDIŢIA SPECTATORULUI

de EUGEN BARBU

Teoretic, arena ar trebui să fie un mare salon în care o masă de gentlemeni să asiste placid la un balet bine strunit de dirijori nevăzuţi. Lovirea balonului rotund s-ar face după canoane bine învăţate, într-o desăvîrşită coregrafie, iar reuşitele ar fi subliniate cu aplauze obţinute prin lovirea unor mănuşi. Acest entuziasm vătuit ar da ţinută spectacolului şi ar obliga la reverenţe între adversari. Ceva sublim din toate s-a realizat cîteodată. Grupuri de copii în nevinovate cămăşi albe au oferit imense buchete de flori protagoniştilor înaintea unor meciuri importante, la Bucureşti, la Craiova şi în alte locuri. Bătaia cu gladiole, adică aruncarea buchetelor spre tribune lasă de fiecare dată impresia de idealitate presupusă, de dispută angajată în limitele subtile ale regulamentelor scrise şi nescrise. Aşa încît apariţia unor goarne, sirene, a trompetelor în tribune pare cel puţin insolită. E ca şi cum ai intra la Roma în biserica Papilor în pantaloni scurţi. Oricum, pe biletul de intrare nu se specifică nimic, accesul la stadion este perfect democratic şi aprinderea aerului cu sgomote şi strigăte incendiare a devenit familiară iniţiaţilor. În alte locuri e şi mai rău. La Napoli, de pildă, înainte de începerea unei partide importante senzaţia de război e acută. Se aprind artificii şi explodează petarde. La fazele importante ale adversarului, centrul înaintaş al oaspeţilor trebuie să străbată şi o barieră sonoră de urlete, să fenteze nu numai pe adversar, dar să aibă grijă să nu fie ars de bombele mici de plastic aruncate de dincolo de gardurile de sîrmă. În Anglia, citim, cîini poliţişti, special dresaţi, supraveghează pe turbulenţi. Dacă trecem Oceanul e şi mai rău: în Sud-America se trage cu pistolul, arbitrii înşişi execută pe covorul de iarbă pe cei ce le contestă deciziile.

Cum vedem se impune un statut al spectatorului devenit la fel de important ca şi actorii jocului în unsprezece. Nu vom fi miraţi deci cînd vom afla că în timp, omului din tribună i se va impune ţinută de gală: joben, cilindru, baston. Femeile fiind scutite de curiozitate în ce priveşte fotbalul vor putea să intre în loji fără trenă şi fără obligativitatea taiorului negru. Psihologii cred că uniforma de seară obligă şi reprimă exprimările cele mai brutale.

Cu o condiţie, spunem noi, ca arbitrajul să fie perfect echitabil şi să nu se iveaască incidente de genul celor din Anglia, la Campionatul mondial, unde Londra era pe cale să ia foc în timpul unei partide susţinute de gazde cu argentinienii.

Întorcîndu-ne spre locurile noastre constatăm că nici în Valahia lucrurile nu stau mai roz. Reporteri de ocazie relatează că unii arbitri au scăpat cu viaţă numai deghizîndu-se în femei, miliţieni şi aşa mai departe. Unele oraşe sînt numite după gradul de periculozitate: Dallas Unu, Dallas Doi, etc... De ce? Pentru că pe meleagurile craiovene, să spunem, avem de-a face cu temperamente mai înfocate, ori că la Piteşti prunii sporesc caloriile localnicilor?

Adevărul stă departe de orice presupunere. Condiţia spectatorului atîrnă de gradul de educaţie generală şi aici presa, antrenorii, jucătorii înşişi pot exercita o influenţă enormă asupra celor ce fac din adoraţia lor fără limită o profesiune periculoasă cîteodată.

Nu spun că omul din tribună trebuie să se aşeze pe locul său ca la biserică şi să nu-şi permită decît oftaturi atunci cînd crede că echipa pe care o susţine este supusă unei nedreptăţi, dar de aici pînă la ciomag, pînă la sticla de oranjadă sau de bere, pînă la cărămidă sau cuţit e un drum destul de lung. Anchetele organizate discret ici şi colo au dus la concluzia că huliganismul cel mai perfect ia uneori aspectul diformat al entuziasmului. Poţi să condamni pe un om că şi-a lăsat tihna duminicală şi a venit, pe ploaie, pe zloată să-şi încurajeze băieţii? Şi dacă sfîntul lui taifun interior a sărit peste margini e de vină şi atmosfera din jur, flagrantele încălcări ale regulamentului, obstrucţiile şi toate celelalte, aruncate claie peste grămadă pe umerii arbitrului, adversarilor şi chiar ai galeriei oaspete, imprudentă, agresivă, nesocotind ideea că în deplasare trebuie să taci mîlc.

În concluzie, ce trebuie făcut cu spectatorul? Trebuie ţinut la poarta arenei sau educat? Şi dacă îl educăm, cum o facem? Cu baterea celor 10 porunci pe zidurile oraşului sau prin stabilirea echităţii sociale generale care trebuie să domnească şi în fotbal? Ia să ne mai gîndim... Nu părtineşte nimeni pe nimeni în unele cazuri? Nu se ia cu o mînă ceea ce se dă cu două în altă parte? Poate că unele explicaţii există. Nu vreau să scuz pe nimeni. Spartul capului e reprobabil în toate cazurile dar acţiuni preventive se pot organiza. Şi-atunci vom putea afirma că ovaţionarea adversarului, învingător la tine acasă, va deveni o realitate. E o ambiţie supremă în cadrul unui climat ideal al fotbalului.